

K 513 / M 38
Nagy-Kövös, majus 11. 1858.

Emlékfel - e még, édes barátom, az acsél-kova fele bolond,
ságra, mely egyike volt „ifjónai” enygelőinknek? En-
-koránsem sülárdragomas érte - acsélnek never,,
teve magam, s teged kívának a levelezésben, mert
ha én nem írtam, te is hallgattál ugyan, de mi-
helyt én a ková's megüsztem, axonnal sükér's
vetett az. Most a kova kissé megkopott, felek hogy
a körmöses is elverem euzán, míg egy-egy tük-
rát ki tudok belőle csalni. Legjobb len tehát a
kova ferejés is elvállalom, az az oly rögtön vá-
laszt küldösem leveledre, mind te froksál volt
néhanapján. De nekem élvezet, neked, nem tu-
dom, ha new borúság-e? de én önző kívánok
lenni s élvezni akarok, habár a te rovásodra
is... Ugy sem írok egyebet; a versek „élethesten
sávolban lengenek fölöttem”; miért forszam meg
magamat a réshire fennmaradt egyetlen irodalmi
munkásságtól? Kesztes tehát egy leverői környe,
segtől, ki tejed nem sokára agyon, „H. Péterék!”

Hogy pedig az acsél-kova historia éppen most
esembe jurott, annak oka az, mert mint affele úsz
öregember, ki Petőfi szerint „nem előre store nézni,
hanem hátra” én is a multban találok többnyí,
re élményeimet s közelebb éppen leveleid sűdrem
rendbe s nagyobb részét újra olvastam. Nem hinné,
a ki nem próbálta, mennyi élvezet rejlik az
ily foglalkozásban. Az ember tudja, nem feledte el,
mi történt körül s barája körül, de csak nagyában:
újra áslapozva e leveleket, minden emlék mind, életet
ölt, s ez élesfájós állapotban, mint az én domokon
som írja: A multban aluvó örömek, fájdalomak
felriadt serege xajzó sívébe gyűl.

Tíznegy éve, — ^{egy} ~~három~~ hó múlva annyi lelt — hogy megkerestül
 a leveleiről. Az „egy harmadik” ki mintegy benyomaszta bennem,
 ker kölcsönösen, jun 1—10 napjai's nálam töltötte — hol van
 ő aróta!... Te még akkor Bejében, — assán egy, gräfenbergi le,
 vel, — assán felharag költünk valami vótbaságerit; komu halga,
 táv usán ismét kedélyes levélváltás; néhány datum kedeméi,
 vól: a krompli alakú paplak rajza — szept. és január, öröm,
 is bi, felváltva; assán hánvái levelek sora a látogatás előtt
 is után stb. stb. bi iszen oly valami borongó leve' van abban,
 a mit az ember horkni idő alatt élt, egy pár perer alatt újra
 élni! — De nem folytatom, mert félek, vesztegetőnek kiál,
 tisz, hogy ily semmi ségert, a mit a nélkül is tudunk,
 6 kr. postabélyeges kivetek. Nem egészen ok nélkül bezelem
 e régi listáidat, — mert leveleirésink folyamá máj is egy kis
 történet. Tudom irál chriet e feladacsvól: historia est magi,
 sora vitae. No lásd: nekem e leveletben rejte történet böles
 tanulsággal kodveskedett. Látom, egyik levél borult, azatnem
 kétségbeeszo, márik vidrabb söt enyeltő, felváltva, s ne értem
 én az többé, hogy az én Miskánu vidamabb levelet is
 tudna irni, mint ezek nyftanság? Hát az idő balsama
 csak puzta frö, harag ~~pus~~ beszéd, poesai csafrang volna?
 Ez az, a mit elhinni nem tudok. Itél én, ez nyomvra,
 dott ember, arnyeka annak, a mi egykor voltam — elég ér,
 telennel bíró aranéve, hogy alátam, uiferent értelmei,
 szellemi tehetségim sötlenek: én is tudok még örülni
 ottan-ottan, — tudok nyugodni, söt vidám, kedélyes is lenni;
 s te fohate tudnál többé? Nem, edes barátom, az nem le,
 het, az ne is legyen. An pipára te, sötüül ósig! én is az
 tessen, s keveser tudok tenni azon kívül: még is, ha egy pár
 óráig nyugodni lehetek, nem utasítom el a kínáltkötő örömet.
 De böjt elmúlt már, minck a böjti praedikáció. Lás,
 tuki mit irál, hadd válnakolok. Pannaxvól tháarságról,
 De is volt, orzágróssé volt: te ipen az nap, melyen levelet
 kaptam, korote egy nap esőt, mely vótágonat láptote lenni,
 Ité nem volt egére réleu te hó se eő, a vetei sötik, kifa,
 gyolt, te rán segíene még jó időjárás. Aguellet — az a kü,
 lönben is járando, somny fekvésü. Aguelket síveumból sajna,
 lomb — is derék papja is, kü tarsunkat a barlang nap,
 jában, ha igaz a reessenő esee, mit a lapok írnak, Drégatag
 is oliváság it is egére aránytalan ságbau; te én még
 nem volt — régideje nem volt itt.

Regény komáromi (ő volna volt egy mondani, az áldott
lélek) betegségét szívünkben sajnáltuk s hogy miért nem lehetünk
közelebb! Lorenco, mily távolság, az ember csak akkor tudja
meg a bajt, mikor már el is múlt. De csakugy álmult: jö a
nyár, a júdók, s talán egy kirándulás, melyet említettek,
tefti lelti üdülést nyújtana. Erdőkörrel erőt, éter, alkácu,
de ne foká! Kinté bárom, hogy ostoba álmodat magistaru:
se abból is oemkepekés csinálre. Trósa is, az elött is álmod,
tam én rólatok annyit s annyi felés, hogy ha eluontanán,
nincs az az álmos könyv, mely kiokorodnak belőlök. Szeret,
lel, eidesim, sokas gonvolkorom rólatok emesse — nem is,
de (Dionysius Látokeit, ha tanulad valaha e rigmusokat)
ha éjjel is veserek tépelődik lettem.

Hogy pedig átkorod püetafogodat: az is meherne,
csak legalább vesben tennéd, mint Ovium vagy Közisey. Jaj,
mekem: jaj annak a ki engem veset irni küntra meg,
hanitott! Hanem, eides alkácu, én a mondó vagyok, hogy az
ily Schlag-beli ember, mint te és jómagam, vesirás
nélkül is poëta marad volna; poëta kedély; olyan
ember, kinek a lelke minden felől csupa könyökből áll,
s minden érintkerést fájdalom ad ütésnek érez. Nem voltam
12 éves, mikor egy apai fedés miatt elkeseredre, világra
akarram bujdosni, el is mentem egész a „Lomok gödrökig”
(tudod hol vannak, Skalenta alatt?) ott iszonyú elkeseredés,
sel sünödrem forsom moseoharagán, minoladdig mig — hara
éherrem. —

S te nem ördem vag, rang szerint irsál engem
elsőbb helyre, mint feleségemet? Jagan? It's nem
én riselem-e a kalapot (Kestő is, ragalmad szerint)
he? S pap lebedre nem tudod az oivalborda történeti?
Illo-e hogy a réz különleg legyen, mint az egész? Néi,
kony, bíromy Miska, te ravarkodni is tudsz. Mikor lá,
tam ismerés az a gonvz motolyt nyire bajttad végén,
melyhez hasonló csak egy van a világon, az iteni Polgati,
róé? Ritkán jövök errel önké, de akkor oly jól esik
látanom skakarrótt mását annak a motolyának, mely,
röl mindig tudtam: az most Miska ismerés gonvzkodik!

Munkám most elismeredem sértésed (még ha „sértés” volna is) a megvillanó kevérlésért. Csak rajta! Egykísérletben, kellet most, miut a lábadozó beteg: gyógyulj meg csak, majd hogy megribákkal!

Toupa versai é kötetese megjeleues. Fleckmann egy kín drágán mérí kötetjét, ha uen nagyobbak, mint az en anyéim. De ő tudja mit ezüvel. Irtau volt, hogy en is „patvarkodtau” vele mostauában, Földi néprzene kiadására négest? Már kiagyertünk: néhány fúvós kár, postást ad. Kútviben semmi dolgom ezensül könyv, árusokkal. Nem örülj bolvogságomnak?

Élesem folyása oly egyhangú, mint már régó, ta. Írtom (mily irójatek van e próbau!) leerteimet, javítok rosz gyermekfilust — olvastol napi hírelet az újságból: ezem, ha van évágy — reha egy kis bort is merek írni, mert a nélkül veszegek az elvetét: ime napjaim rendje. A lúgás fejében egyre tart, jobb fű, lemmel már is alig hallok, ha a máfite usáma ro, mol, nem tudom, mi lesz belölem. Tanár mem, annyi bizonyos. És nem akadok oly emberre, ki meg mondená mi a bajom é hogy lehetne segítém rajta.

Collegáim kikez ismerte (é a kikez nem is) egérese, gesch, jól vannak. Nem mostanában kevesebbet panacrol a lábára. A gyermekeknek semmi bajuk.

Midm e srokat (12 éi) belejereu: ömlük a kápor dívög is esattog iróztatosa már két óra folytan, úgy látszik, lesz esünk elég, a mint kerde. Alig tudtam a leutáról — 24 lépinyire, tarajörü oly irongu a vihar. Ség is kúll — apró ugyan, de elegendü arra, hogy elvenje a nővényet gyenge hajrásait.

Isten áldjon meg, édes letkeim, jó kedvvel, bőséggel!
Fogadd legriveseb öleléseit

igaz barátodnak
Aranydánmal